

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL FI DE LAS VACACIONS

PROGRAMA DE LAS FESTAS DE LA MERCÉ

AJUNTAMENT CONSTITUCIONAL
DE BARCELONA

FESTAS POPULARS DE NTRA
MERCÉ DEL 23 DE
D'OCTUBRE.

Dianas y serenadas.
 rals.—Solemnes funci
 timent de bonos al p
 antich.—Concursos de
 sos castells de focs artificia
 pel Real Club de Regatas.
 Museu d'Arts Industrials.—
 —Colocació de retratos a la
 lans Ilustres.—Sardanas y co
 sas.—Festival infantil.—Des
 Festa hípica.—Exposició int
 tura y Escultura.—Gran C
 industrial, etc., etc.

—¡Renoy quinas festas!.. ¡Qui pogués anarhil!

Clar y Catalá

No creyém que sigui exagerat suposar que tots vostés coneixen a *El Diluvio* y que contixentlo sabrán de sobras quin es el diari més poca vergonya de Barcelona.

No hi há personalitat a Catalunya que valgui alguna cosa, que no s'hagi vist despiadadament atacada pel diari de la Plassa Real. En Nicolau, en Doménech (*el bueno*), en Millet, en Maristany... en una paraula, tot lo que aquí és y representa alguna cosa, ha merescut per part de *El Diluvio* els dicteris més tabernaris.

Aixó ha costat a *El Eco de las cloacas* una serie no interrompuda de causas criminals, y li ha valgut l'embarc del sou de sos directors de palla, perque hi ha que tenir en compte que'l verdader director de *El Diluvio* no dona may la cara, y aixó que'n te... y ben groixuda.

Donchs be. Aquell diari que encara que té apariencias d'indecent aquestas enganyan, perque n'es molt més de lo que sembla, en sa edició del matí, corresponent al día 8 d'aquet mes, es permet dirigirnos algunes alusions que recullim y que copiém tant per estalviar nos la feina de condensarlas, com perque els nostres lectors puguin *fruirlas* ab el veritable regust *diluviesch* que las caracteriza:

L'article a que perteneix el tros que transcribim, es titula *El catalanismo de "La Veu"*.

Diu aixís:

"Entonces se les ha antojado deficiente la triste labor de *La Veu* y han fundado un apéndice, especie de pandemonium de las malas pasiones, y desde allí disparan hiel y veneno contra todo y contra todos, no dejando honra por destrozarse, honor que zaherir, ni reputación que manchar.

Lo mismo infaman a la mujer que al anciano, al ausente que al indefenso; basta con que no comulguen en su grupo para merecer de ellos los más duros dicterios, las calumnias más viles. Ni la política más apasionada ni las luchas políticas más enconadas llegaron nunca á tan bajo nivel. Tales procedimientos, lejos de ser propios de hombres que pretenden ejercer la hegemonía de una región y aun de un país, son propios de hombres primitivos ó seres envilecidos.

Tal hacen quienes llevan enhiesta la bandera del moderno catalanismo. Por eso todos los que hemos nacido en tierra catalana y amamos á Cataluña, estamos interesados en hacer constar bien alto que no representan á Cataluña, aun cuando su nombre hayan tomado y de las justas quejas de Cataluña se hayan servido, un puñado de hombres que tienen el escándalo por lema y la desirrucción por finalidad. Y no para honra de Cataluña tan solo, sino para honra del catalanismo honrado, interesa decir y demostrar que ni el catalanismo, es *La Veu* y su apéndice, ni este periódico representa en Cataluña más que la aspillera de unos hombres ó rematadamente malos ó profundamente equivocados."

¡Llástima que *El Diluvio* s'hagi descuidat de dir que som subvencionats pels jesuitas! Aixó a la taberna hi hauria fet molt bon efecte.

Peró aném al grá.

No volém ser hipócritas. Som els primers en reconèixer el nostre desvergonyiment quan ens dirigim a

certs desvergonyits y prou ens costa deixar las bonas formas que en el tracte social gastém ab tothom.

Be es cert que alguna vegada hem extremat la nota fins a fer suposar que havíam rellicat, pro hi ha ocasions... Ja veurán: ja ens entendrém.

Si's té en compte que lo de fer tirar un gat, com *aggravantes*, en un *meeting* que's celebrava en lloch tancat y en el que la gent hi estava a vessar, podia originar un tumulte que forsosament hauria produhit dolorosos accidents, s'haurá de convenir en que, si d'alguna cosa vam pecar, va ser de mansos, perque lo que havíam de fer era... *dedicarli tretze minuts més*, per deixar-lo en el mateix nivell que al *Hijo malo*... y ens sembla que ja ens hem entés.

Ademés: cal tenir en compte que la lluita s'ha de sostenir ab armas iguals, de *barra a barra* y sense miraments de cap mena. La veritable igualtat consisteix en tractar desigualment a sers desiguals, y per aixó que en els hospitals hi há infermers y en els presiris cabos de vara, y es per aixó que nosaltres fem entre els tres cacichs fem distincions, reservant las bribadas més fiblantas pel més vil y deixant tranquil en e's llims al més tonto.

Aquesta aclaració la fem pel públich.

Ara diguins *El Diluvio*... o no ens ho digui, ens es igual. ¿Quinas son las honras destrossadas per nosaltres, quins els honors que havém ferit y quinas las reputacions que havém tacat? ¿A quina dona, vell, asent y indefens hem infamat?

Parli clar d'un cop el *net de La Salvadora* y sabrém a que atendrens.

Si las honras y reputacions a que vol referirse nos las dels cacichs estrafalaris que han sacrificat a Catalunya per afavorirse a si propis y als seus protegits, entre els quins ocupan els millors llocs els homes de *El Diluvio*; si els prestigis que ¡Cu-Cur! ha contribuít a tacar son els del catedrático que pensante *descubrir* surt *descuberi*, no ens penedim poch ni molt de nostra acitut, y si *la mujer, el anciano, el ausente y el indefenso* están representats per la vella pídiga, el gueto viciós que viu de la calumnia, el diputat d'oposició que está a sou dels Goversns els quins aparentment combat, o l'advocat y ex-diputat a Cortes que falsifica cartas per desbancar a un contrarios seu tot honor y tot decencia, no sols no ens penedim de nostra tasca, sino que ens felicitem per ella y en ella perseverarém, caigui qui caigui, ab la més lèria constancia.

No hi fa res, no, que ens motegin y ens calumniin. Ab la ploma a la má tenim la dignitat a prova de *perdidos y d'escura clavagueras*. Seguirém la nostra via com fins ara ab els mateixos procediments que hem usat fins avuy... malgrat la repugnancia que hi ha ens causa perque no s'adapta al nostre modo de ser. ¡Qué més voldríam nosaltres que poguer alabar nos que combatém!

Per lo demés no ens ve d'aquí el millor o pitjor concepte que poguem merèixer a la premsa desacreditada de Catalunya. Que ens insultin tant com vulguin que no ens enfadarém. Sempre hem vist quel que pert, es el que surt de fogó y llensa las cartas.

Y no's digui que'l vocabulari groixut que contra nostra s'emplea sigui fill del que usém nosaltres, perque tothom sab que la vida de ¡Cu-Cur! data del mes de Janer de l'any present, mentres que las bofetadas y bastonadas que per la seva indecencia ha rebotat

periodista viciós, avuy *indefenso* pel seu mal cap, y la mala fama y las causas que pel mateix motíu pesan sobre *El Diluvio*, podrian figurar en la *Exposició d'art mitich*, si tinguessen quelcom d'artísticas.

Després d'aixó no sabem que haguém difamat may persona alguna pel sol motíu de no militar en nostre propi polítich. Cert es que alguna volta hem tirat contra *El Diluvio*, però allí, que nosaltres sapi-

GENT NOVA

No coneixen Barcelona, ara han vingut de Madrid y molts d'ells ni menos saben ahont cau el Govern Civil.

...poch es pot destrossar, ferir ni tacar que no ho arigui.

No vingui, donchs, *El Eco de las cloacas* a' recriminar-nos de que ataquém a *indefensos*. Aquesta feina la deixém per ell, que insepult encara el cadavre de insoluble Rius y Taulet, a qui va combatre en vida del modo més inhumá, estampava en lletres de motllo aquella sagnanta oració fúnebre que tots recordém y recordarém sempre: *un despilfarrador menos y un cadáver más*. Aquesta feina la deixém per *La Esquella* que, cos present en son llit mortuori nostre venerable mestre y home immaculat, el doctor Robert, sortia instantani poch menos que de lladre, en una caricatura que va veure la llum pública gracias a la poca comprensió de l'editor, que no va creure prudent lliensar la tirada per estalviar una vil calúnnia al encara calent cadavre d'un home ilustre... Aixís es com es calímeix al obrer y es fan casas al *ansaxé!!!*

Vegi donchs *El Diluvio* la diferència que va de nosaltres a n'ell y als seus compinxos. Mentres ells escolten per víctimas a homes de vida exemplar, de clar criteri y d'indiscutible valúu, nosaltres ens dediquém a remoure la escoria, la *basura* de Barcelona y

no és certament al carrer d'Escudellers Blancs ahont tindrem menos feina.

Respecte a que *El Diluvio ha nacido en Cataluña y ama á Cataluña*, serà cert lo primer y prou pena en tenim els cataláns. En quant a lo segón, se li veu el llautó y tots sabem que ho diu por captarse simpatías y escaparse de l'acorralament en qu'es troba. Però es inútil y pert el temps. De res li ha de servir fer com el *ratero* perseguit que, per no caure en mans dels municipals que li surten al pas, fuig cridant ¡lladres!...

Que *El Diluvio ama á Cataluña!!*. . . Deu voler dir que'n *mama*.

Podríam afegir molt més a lo dit. Podríam oferir a nostres lectors la historia detallada de qui son y d'ahont venen els homes de *El Diluvio*... pro aquesta feina la va fer ja y ben completa per cert, no fa molts anys, en Roca y Roca desde *La Esquella*, setmanari que avuy va de brasset ab *El Diluvio* y que, com ell, disfruta d'una reputació que pera nosaltres no voldríam.

DEFENSORS DE LA PATRIA

—Tíenez que dezengañarte, que zi hay parada loz cuerpoz más lucidoz zerán loz nueztroz.

Fácil serà que ab el pas que porta *El Eco de las cloacas* ens decidim nosaltres a completar l'obra de *desenmascarament* que l'any 1894 deixá pendent en Roca y Ruk, com ignocentment anomenava *El Diluvio* a n'en Roca y Roca quan la célebre campanya de *La Salvadora*.

Ja estém sentint com el día que aixó arribi, de *seres envilecidos* y d'*hombres primitivos y salvajes* no ens en deixarán. Pró a nosaltres ¡plim! Sempre ens recordarém d'haver llegit en un diccionari de gresca la següent definició:—BESTIAS FEROCES. *El hombre da el nombre de bestias feroces a las que se resisten a dejarse comer por él.*

D'aquestas som nosaltres, d'aquestas, de las que's resisteixen.

UNA EXCURSIÓ AL CAMP

El viatge va ser deliciós

El temps espléndit

L'aigua riquíssima,
pura y cristallina.

CONSELL D'AMICH

Senyor Buen, ens hem d'entendre,
que vosté, per lo que veig,
volétselas dar de sabi
y passar per molt entés,
s'está tirant cada planxa
y fa cada mal paper
que'l día que sen adongui
voldrá posarhi remey
y es, més que fácil, probable,
que all'avors no hi sigui a temps.
Miri que el títol de tonto
y el diploma de *lluer*
s'obté sense grans empenyos
y ab molt poch coneixements.
Vosté s'embolica massa
y, pagat de si mateix,
en tot fica cullerada
y ho troba tot malament.
Creguim a mi, no s'enredi,
miri que ho dich pel seu bé,
miri que sé lo que diuen,
miri que escolto a la gent
y el tenen en un concepte
que jo no l'envejo gens...
Ja veurá, no sé com dirli
perque m'entengui ben bé...
com l'apellido que porta
pro totalment al revés.
Si vosté m'hagués de creure,
lo que tindria de fer
es meditar, fer muixoní,
deixarse d'Ajuntaments
y anarsen a La Garriga
a veure si's pot refer.
Aquets elements que'l voltan,
creguim, no li volen bé.
Tots aquets que l'aconsellan,
l'aconsellan malament.
Que no ho coneix que se'l rifan?
Li parlan molt de progrés
y lo unich que progressa
es el mal nom de vosté
que pren proporcions molt grossas
y s'extén rápidamente.
Y no es dolorós que un home
que ni menos creu en Deu,
pel mal cap d'uns poca-soltas
que li donan mals consells
hagi de passar per simple
tant si ho es com si no ho es?
Vegi si hi há diferencia;
rumii si es lo mateix
que volent arribá a ateyo
s'hagi de quedá a *beneyt*.
Li han fet creure que entre el poble

els burros hi som a cents
y aixó... qué vol que li digui,
podrá ser que sigui cert
pro aquí a ciutat els *hipparions*
que consti que no *badem*.
Ara; ab els de La Garriga
no m'hi fico; no els coneix.
Vosté dirá:—Si em limito
a parlar de lo que entench,
sempre hauré de fer muixoní
y may parlaré de res.—
Aixó ray, no s'amohini.
Si algún cop te aborriment
y vol passar be la estona,
conversi ab en Berenguer.
Veü; aquet may s'embolica,
ell calla, va fent el fet
y amunt, que rodi la bola.
Se'l *veu molt*, pro no se'l sent.
Per vosté aixó es un exemple;
donsas ¿per qué no'l segueix?
Si el *Gran Berenguer* no parla
¿per qué ha de parlar vosté
que no te tanta llargada
ni tanta barra com ell?
Vosté aquí en el Consistori
sempre hi farà mals papers
y cada cop que enrahoi
posará de manifest
que don Odón es un sabi
de molts poch coneixements.
A n'a mí tant se me'n dona
perque dintre el *forro* interó,
que diria el senyor Forgas,
ja'n tinch un concepte fet
dels límits de'l seu caletre,
celebérrim senyor Buen.
Sé de vosté tantas cosas,
a més del descubriment,
que ab aquesta ciencia seva
soch *ateyo*, es dir, no hi crech.

K. O. K.

De Xauxa

Me'n vaig a Xauxa si volen venir...

Estávam reunits a la Redacció, quan el Director va
sortir ab aquet ciri trencat:

—Home, no diem may res de Xauxa y potses con-
vindría que'ls lectors del *diari*'n sabessin alguna cosa.

UNA EXCURSIO AL CAMP

Y entre la broma que continuament feya al Balneari,

y l'exquisit menjar de la fonda, tot volateria.

nó es d'estranyar que a la tornada se'm trobés desconegut.

Com tota la Redacció en pes va ser de la mateixa opinió, va saltar tot d'una:

—A veure: un voluntari per Xauxa.

—Aquí n'hi ha un—vaig fer jo, que, per no tenir tanta criatura, soch el que tinch menos obligacions que cumplir.

Y tal dit, tal fet. Al endemà mateix vaig emprendre la marxa, després d'una afectuosa despedida de tots els companys y d'un sens fi de recomanacions de cada un d'ells.

—Sobretot que no t'hi quedis. Mira que la vida de Xauxa és molt lleminera—me deya l'un.

—Recordat den Pedrell y den Víctor Balaguer y de tots altres morts—feya l' altre.

—Perdeu *cuydado*. Si haig d'imitar a n'algú, será a don Morera, que no ha deixat allí cap més rastre que la perucca.

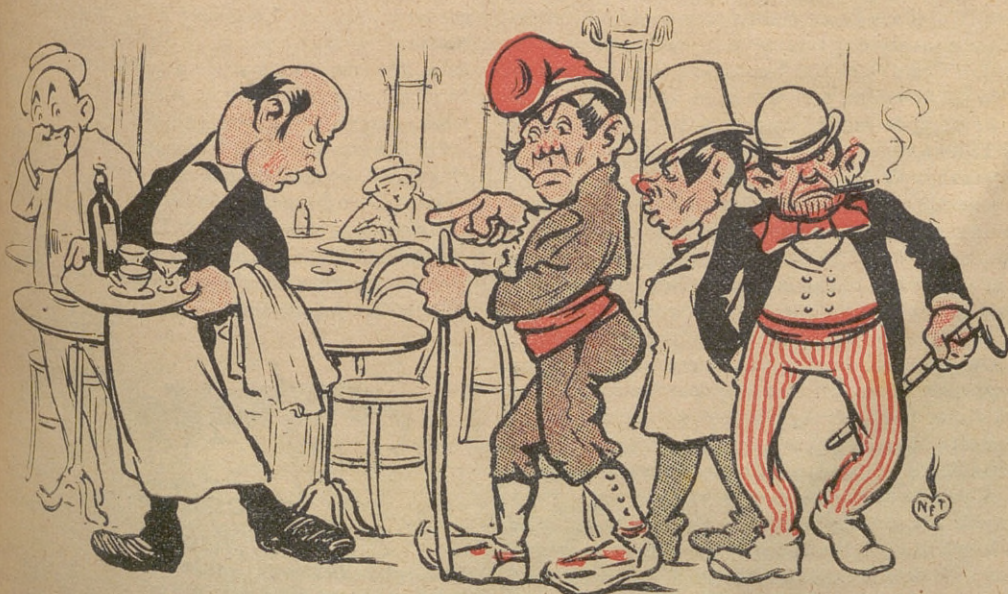
El xiulet del tren va interrompre la escena y'm vaig separar dels companys ¡ay! ab l'ídem al cor y els ulls plens de llàgrimas.

Y ja'm tenen a Xauxa, que com hi ha n'ell es un país que no desmenteix en res la fama que te adquirida. Aixó sí: una de las primeras cosas de que m'he adonat, ha sigut de las inexactituts que contenen las historias. En una auca que havia llegit quan anava a estudi, s'hi veya el següent redolí:

Las casas de azúcar són y las calles de turrón.

Lo qual es una solemne guatlla, perque las casas son de obra ab nervis de fusta y els carrers están empedrats ab palets cantelluts, d'aquells tan apropósit pera estimular la creixensa dels ulls de poll y duricias. De modo y de manera que alló de que'ls carrers siguin de turró, nó s'ho creguin. Ara, que a Xauxa n'hi ha molt

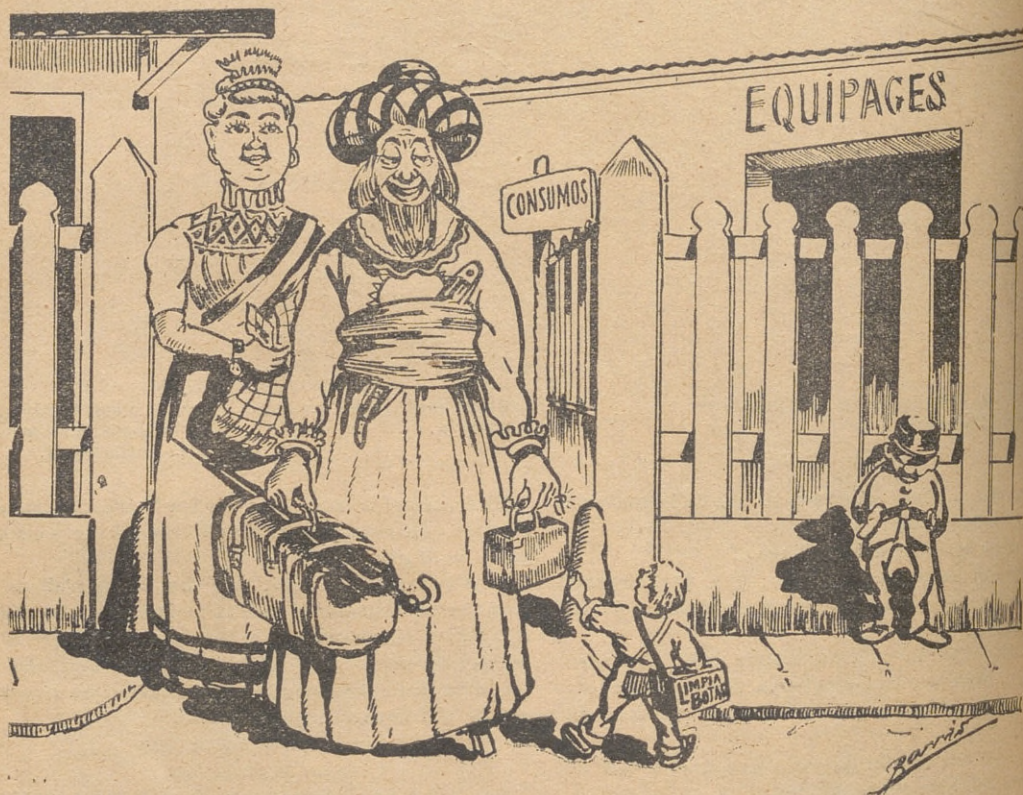
LO QUE POT EL VICI

Com que'ls toreros no saben abstenirse de café

per obtenir que'ls serveixin s'han vestit d'homes decentes

L'ARRIBADA DELS GEGANTS

—¿Llimpio?

de turró, aixó si que es veritat. Sino que no'n tasta qui vol, donchs a pesar d'importarsen molt de *provincias*, no n'hi ha per qui'n demana.

Y es que'ls que'n demanan son molts. Ara mateix pujan a mils els que desi jan lleparne y no ho conseqüeixen. Y aixó que l'amo dels que'n menjan, un tal Se-Gasta que no acaba de gastarse may, ha fet corre aquets días que ja n'estava enfiat y volia endosar las existencias a un tal Silvetlla, porque a *la cuenta* no sabia trobar una forma de concordia pera resoldre no se quins tripijochs d'un concordat que'ls te marejats a n'ell y als seus companys de taula. Però en Silvetlla no dorm y, ab tot y sentir com el qui més l'anyoransa del turró—que es una menja que diu que'l qui'n tasta may se'n veu tip—ha dit al avi Se-Gasta que's compongués, que ell no hi entrava ni hi sortia en aquestas cosas.

Y l'avi ha continuat a cap de taula, tot malhumorat y trist, pró atracantse com sempre y somiant despert unas cosas que li obren el cor a l'esperansa... Figureus que ha arribat a ferse l'ilusió de que la terra de Xauxa s'aliará dintre poch ab alguna gran potencia d'Europa. Al efecte, días enera va enviar a buscar als corresponsals que te Xauxa a Londres y a París, pera veure si podian donar un cop de má a la cosa. Però varen venir els corresponsals... y no pasó nada. A *la cuenta* Londres y París son duas plassas hont no se'n fa gaire consum dels articles de Xauxa. Y es que, ab tot y ser aquesta una terra que tot s'ho gastan ab turró, no conseqüeix enllepolir a ningú. Tothom diu que ab Xauxa no s'hi pot anar porque es un país que's nega ab

poca aigua. Aixó sembla que ho diuen pels barcos, que sempre prenen mal. Per aixó hi ha aquell ditxo de *No me toqueis la marina*; porque no més de tocarla ja se'n va de trompis.

En vista del mal resultat de las gestions fetas pels corresponsals de Londres y París, sembla que ara tracta de probar fortuna cap al al re cantó o sigui el de la Moreria. Pro m sembla que tampoch se farà res donchs a n'aquellas terras ja es sabut que tenen per lema el de "Afártam y digan moro."

Lo de moro potser ja'ls ho diriam, però en quant a afartarlos, no se si ho podríam fer.

Ab aixó, es d'esperar que escoltarán las proposicions d'aliança com si'ls diguessim Lluci.

Siga com se vulga, si hi há alguna cosa de nou, ja procuraré enterarne als lectors de ¡Cu-cu!. Mentretant, manin y disposin de

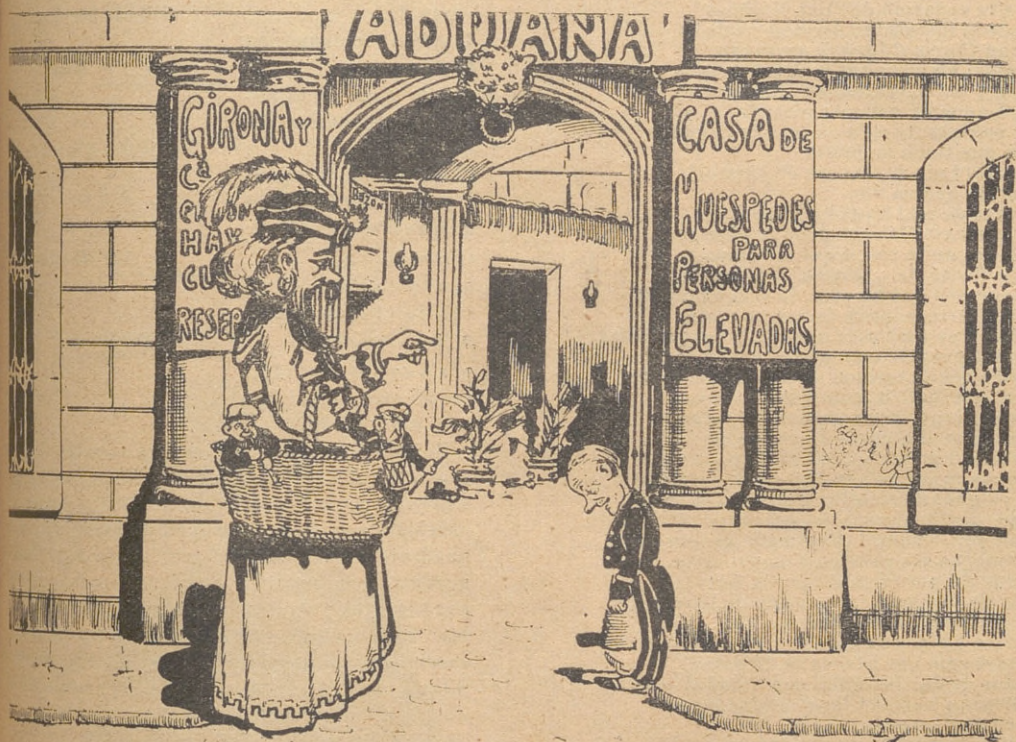
UN SERVIDOR.

PROGRAMA

IV

Y vamos anduviendo, que s'acaba; ¡hi ha hagut molt més treball del que'm pensava!
Donava ja per llesta aquesta lata, mes com que qualsevol mete la pata

La ocasió la pintan calva
devia dir don Manel

y com te un local d'altura
vol posarse a dispeser.

que menys un se creu, tinch confidencia'
de que alguna eminencia
la sentit la seva honra menyspreuada...
perque no li he clavet cap plantofada.
per no hem de renyir, me caso ab brena;
arrancarem de arrancalshi aquesta pena.

**

El dia 25:— Grans passa-callas;
posició de creus y de medallas
als chicos de la premsa, que a la altura
de... d'una ferradura
posat els diaris en que escriuen,
per ilustrar al poble se desviuen.
La millor informació será premiada.
Els temps "El Liberal" la té guanyada
ab l'allo de la planxa y la Cecilia,
peró aió no'ns molesta ni'ns humilia.
Després, al qui hagi fet una campanya
ab menys aprensió, però ab més sanya,
se li darà una creu... de cartulina
decorada ab purpurina,

perque si fos d'or fi, l'empenyarían
ab la gana que hi ha, se la vendrían.
Se sembla que'l Jurat, al primé entuvi
arrancará la creu a n'el "Diluvi"
per quella escandalera
que va armar contra un padre temps enrera.
L'ampé din que hi haurá un magnífich premi
per el qui's distingeixi dintre'l gremi
per fer una invenció, nó cap desvari,
per augmentar la venda del diari.
per el qui será us diré en ben poca estona:
será de "El Liberal" de Barcelona,
per ferse llegir de las criadas
per inventar la "Sección de secuestradas",
per fer una apoteosis de primera.
Colocats de renglera

de certa part de premsa tots els chicos,
farán mil tercerillas com els micos
devant d'una doblota de cinch duros
qu'es deu que molts voltas treu d'apuros,
y jalsal cops de barret á trotxe y motxe
y vinga d'incensadas un derrotxe...
Quan surtin, ja cansats de fer piruetas,
el porter els dará... tres pessetetas...

**

A mitj-dia un banquet a la taberna
servit a la moderna.
Presidirá en Lerroux, perque a la taula
es allá hont té mes fácil la paraula;
espentanhi un discurs que fará rotllo
encara que usa sempre'l mateix motllo.
El menú será espléndit. La escudella
será en l'art del fogó una maravella.
El caldo será fet de cosas fortes
y ab las tripas den Portas
es farán mandonguillas que, macatxo,
n'hi haurá per lleparsen el mostatxo.
Llengua de Cardenal feta a la brasa;
será alló que no hi ha, com feta a casa.
Costelletes de Bisbe a la graella,
y un capellá fregit a la paella.
També hi haurá de monja unas croquetas,
y uns bons bistechs de frare ab patatetas.
Per fortuna en Lerroux, no es pas tan fiero
com el sol presentá algún embustero,
pro'l payo, ens ha donat més d'una proba
de que sab de nadá y guardar la roba.

**

Al vespre, allá a las deu, grans serenatas;
al Port, iluminat, hi haurá regatas,
balls en las Societats, y en els treyatos
hi farán grans funcions a preus baratos,

Pro allá hont farán del públich las delicias, será a la redacció de "Las Noticias".
 Diu que hi instalarán ab molt cuidado un gran *Cinematógrafo animado* veyentshi ab pulcritud y ab tot esmero la vida y els miracles den Guerrero. Tindrà aquesta pel·lícula pintada no sé pas quants mils metros de llargada, y com que tinch memoria ara us faré cinch céntims de l'història...
 Afigureus que un día ab quant de mal humor es llevaria un pobre castellá, que pren la ploma y com qui no fa res, o qui fa broma, un crit llensá de ¡¡¡*Muera Cataluña!!!*
 En Guerrero que ho sent, la fals empunya y agafa'l tren exprés. Sa ira es tanta que fins treu foch pels ulls. ¡Ay, Verge Santa que me'n poso de trist quan considero si aquí's sentís tothom un xich... *guerrero!* al arribá a Madrid, com qu'es tant *nano*, no'l veu ningú, pro's topa ab el *fulano* y sens donarli excusas de cap mena li embitzal' quant entre clatell y esquena.
 —¡Ay mare qué m'has dit!—l'altre contesta com volgentli esclafar d'un colp la testa, pro per sortir airoso del *percance* deixan per l'endemá *pendiente un lance*.
 Es nombran els padrins a corre-cuyta y's senyala per lloch d'aquella lluyta ahont els dos *guerreros* s'han de batre, las espayosas taulas d'un teatre.
 En fatxa els dos es posan, a batres com uns héroes se disposan, y abans de dar las últimas palmadas ja's llensan com dos feras afamadas...
 Es ben cert que tenia don Rafel la rahó, mes ¡sort impía! caigué besant la pols del escenari, perque li va clavá'l seu adversari una tal petacada ab el xarrasco que li deixá'l brás dret fet un *fiasco*.

Las frases que digué van ser aquestas:
 ¡¡¡Patria dels Berenguers, CARA ME CUESTAS!!!

***

Per avuy ja n'hi há prou. La Cabalgata diu que mereix, senyors, l'última *lata*.

(Acabard)

SAID

Física recreativa

Ara que'm vaga, y que es bona ocasió, els explicaré el *per qué* la gent de ciutat al arribar l'estiu surten a fora, o sigui a terras planas de *fértiles llanuras* o en *abruptas costas marinas de dilatados horizontes*. Aixó reconeix una l'ey física que's va empescar un tal Arquímedes, tot mirantse com sota una campana pneumática plena de calor es madurava una poma.

D'aixó qualsevol n'hauria deduït que la calor assahona la fruita, però ell que hi veya més de lluny, va treuren el principi de que *el calor dilata los cuerpos*.

Sentat aquet precedent, fem per un instant la suposició de que ningú's mou de Barcelona; donchs ara al istiu en aquets mesos de Juliol, Agost y Setembre, *no hi cabríam*, com els demostraré per una *sencilla operación aritmética*.

Barcelona, segons *El Indicador del Comercio*, té un espay de . . . . . 773,540 hectáreas.
 Ja saben vostés que una hectárea son. . . . . $\times 100$ áreas;
 per lo tant, multiplicat convenientment donan. . . . . 77 354,000 d'áreas.
 Cada fulana d'aquestas es compón d'un quadrat de 10×10 metres = a. . . . . $\times 100$ metres quadrats
 que tornats a multiplicar resulta la descomunal cantitat de. . . 7,735,400,000
 que's compón tot el terrenno que coneixém com a barceloní.

Donchs bé, segons l'últim cens de població, dia que som una colla composta de 600,000 caps més o menos *anal fabetos*, y com que una persona, per terme mitjà, necessita per viure lo menos un espay de 2 metres quadrats, tenim absoluta precisió de 1.200,000 metres quadrats per enquistar, sinó cómodos, a lo menos exactes. Però aixó es al hivern, que segons aquell mateix *mano* que'ls he dit, els *cuerpos* ab el fret se *contraen*; mes ara que estém en la temporada en que's dilatan, una persona que s'estimi, necessita lo menos, lo menos, 4 metres quadrats, que fan un conjunt de 2.400,000 metres quadrats habitats per estabir *bipèdos*, comunent dits *hombres*.

Vostés dirán que fins a 7,735,400,000 metres quadrats encara resta un immens terrenno que permet moure's ab tota llibertat; però vostés s'equivocarán, perque no han pensat ab els terrenos edificats, o siguin las propietats *muebles*, que ocupan un espay considerable, o sinó demostremho. De la cantitat exacte fíem per área de la Ciutat. . . 7,735,400,000 metres quadrats.

se n'han de treure ben bé la mitat ocupats per jardins, plantacions, cotos y demés horts, propietats tancadas que encara no son edificis y quedan. 3,865,700,000
 però segons l'indicador de la Societat d'Arquitectes, tenim un espay edificat de. 3,865,700,000

que si ho restém com es de rigor per trobar el *desideratum* de la qüestió, quedan. 0,002,000,000

destinats a la nostra especie; y com que hem dit que a n'aquet temps de l'any, per la ley de Arquímedes, que gairebé es tan exigenta com la ley marcial, necessitém. 2 400,000
 resulta... que no n'hi há prou, y convé que las *famílias pudientes* surtin a fora a fi de deixar lloch perque poguin dilatarsé a sa entera satisfacció totas las classes proletarias que'ns quedém; y no'ls sembli *exagerat* aquet càlcul, perque si aixís fos els parlaria encara de

EN JOAN MARAGALL

(Dibux de Ramón Casas)

(Orla de J. Llaverías)

l'espai que ocupan els kioscos per la venda de periódichs, puestos de flors y aucells, y per fi, tramvías, ómnibus, riperts, l'espai que necessitan tants de *cuadrúpedos* que tiran aquets adminífculs, carruatjes de lloguer, *nyébits*, bicicletas, automóvils, carros, carretons, carretonets, arbres, plantas, *lagos*, etc., etc.

Crech, donchs, deixárloshi ben demostrat el meu *aserto*, que es una prova més *palmaria* que la Plassa de Catalunya.

¡Cu-Curi no ha sigut just en atacar a n'en P. del O. per haverse anat a estíuejar, ans bé, li havia de reconéixer que aquet es l'ínich servey que anyalment fa a Barcelona.

FRADALICU

UN QUE NO'S FA ILUSIONS

Vaya: no me acostumbraría nunca á hablar catalán. Me vuelvo á la portería.

PLANYS DEN CHIRIGOTAS

En mitg d'aquella plassa, que deserta hem tingut fins avuy, com un *Sahara*, mirantse l'obra, casi bé complerta y ab el disgust marcat sobre la cara el pobre *Chirigotas* deya ab veu que enternia:

— Aixís se fan las cosas avuy día, sens pensar res, ni madurá'ls projectes, per xó no surten més que etzegalladas y encara devegadas

si trencant conveniencias y respectes fustigo aquestas cosas ab la ploma, s'ho prenen més de quatre com a broma.

¿Qué vol dir tota aquesta indumentaria d'arbres, banchs y palmeras?

Jo no he vist may bunyol de tal gruixaria; ¿quí hi seurá en aquets banchs? Sols las *niñeras*;

y las palmeras, qué? ¿que farán sombra? tot lo més que farán alguna escombra.

Que aixó es un desatino, es cosa que tothom ho pot ben veure, d'aquí sols se'n pot treure gastos tals que a tothom treuran de tino; Y ara pregunto jo, ab rahó que'm sobra: ¿no mereix una pinya

qui plantejá aquesta obra?

¿no hauria estat millor plantá una vinya de moscatell, xarel·lo o de garnatxa?

Ja us deixo rumiá un rato,

veyám qui troba tatxa a un projecte tan nou y tan barato.

¿No fora una sorpresa

una vinya així al mitg de Barcelona?

¿no fora una bella

bremarhi cada día alguna estona?

Y aixó no ho dich per mí, greu me sabria que en mi's vegés cap mira interessada,

¿que'l ví m'agrada? es cert, si que m'agrada

pro m'accontentaria

com a autor del projecte

ab la meitat del vi que's culliría.

Y aquí ahont no cau may cap pedregada,

ni tindriam tampoch la filoxera

que'ns esguerrés l'anyada,

una vinya aniria de primera.

Ara digueume, donchs: ¿qué més voldria?

¿aquets quatre jardins que sols fan nosa

o una vinya ahont passant hi culliriau

un gotim, un rahimet o un'altra cosa?

Au, donchs, si ho volém tots, per conseguirho

no hem de fer més que dirho

corrents al senyor Fabra, ara que es hora,

que arrenqui las palmeras,

que planti desseguida ceps y fora

y per arbres bonichs, bonas figueras.

Aixís en *Chirigotas* s'explicava

y ab quatre caps calents que allí hi havia

per alcansar lo que ell se proposava

se'n van anar plegats a la Alcaldía.

Mes abans, del Deu Baco

l'ajuda demanaren tal estona,

que del temple'ls van treure a cops de taco

y ara es l'hora que están dormint la mona.

GARGOT

Recorts d'un polak que va de viatge

M'anyoro y no puch ferhi més. Fa un quant temps que, deixant la meva estimada Varsovia, vaig anar a seguir mon. He atravesat l'Alemania, he seguit las voras del Rhin y prop de sa corrent no he pogut estarme de cantar aquell hermós brindís de Mendelssohn, però pensant en la meva Polonia.

He entrat a Suissa, a la Suissa de las serras nevadas y dels xalets riolers, y a la vila de Altorf m'han vingut pensaments tristos, m'he avergonyit de mi y dels meus compatricis y una onada d'encoratgement m'ha pogut cor. He vist l'Austria y las hermosas planas d'Hungria, la Italia ab sos grandiosos monuments y la França. He seguit las dos vessants del Pirineu y sas montanyes m'han recordat la Suissa, y l'innens formigueu de Barcelona m'ha recordat a París Aliviat un rídic de las mevas penas y casi oblidant els meus recorts he seguit avant y m'he trobat, sens saber cóm, a la terra de la sal. . sosa. En bona veritat may m'hauria cregut que al mitg de deserts tan tristos y cremats pel sol he hagués tan bells oasis y tanta frescura.

He preguntat si ja eram a Xauxa, perque he vist que

DE TORNADA

— ¡Ara m'recordo que m'he descuidat la gorral!
 — No t'apuris, ja'ns la tornarán per la Mercé.

...vin alegre y sense treballar, y m'han contestat
 ...treballa com a tot arreu, tot senyalantme
 ...casa en construcció. Com que soch curiós m'he
 ...pera veure'l treballador del país. Sobre una
 ...de quatre taulons d'ample, fixada a terra ab
 ...antenas, ab triple barana de fusta, hi havia
 ...maestros de obras que pel vestit y pels enrahona-
 ...semblavan maestros d'aquells altres que's bara-
 ...ab bous feréstechs. Com que l'edifici era molt alt
 ...y un piset, com tots els demés), els maestros
 ...est'an tot sovint marejats, y trencant sos discurs-
 ...barravan a pendre un *antiespasmódich*.

...La seva colecció d'einas m'ha fet riure.
 ...d'han dit que las industrias més avensadas del país
 ...la política, la cobranza de contribucions y'ls toros
 ...peran a exercir al estranger.

...Els voros! Gran día per anarlos a veure. L'alegria
 ...més intensa, las tabernas están més plenas que may,
 ...menos y es beu més. Sembla un día de gran
 ...a Europa: el mercat de Calaf, per exemple.

...soch cobart, mal m'está'l dirho, donchs he fet la
 ...contra'ls prusiáns, he pres part a la batalla de
 ...de la que'n conservo alguns senyals a la cara,
 ...la ranch que corria pel *redondel* el día de la *lidia*,
 ...posar el cor com una avellana. Jo'm feya creus
 ...veure aquella munió de madonas de mantellina
 ...entusiasmante.

...l'alegria d'aquesta gent res pot tréurelshi de
 ...Tots saben cantar y tots cantan una mena de
 ...casí bé totas dedicadas a *su mare*. Pot faltar-
 ...pá y el llit, però no'ls faltarà may la guitarra de
 ...cordas.

Aquí he vist las donas més hermosas del mon, la
 guía ho diu; he vist l'alegria més franca, el país més
 ditxós, el país dels *encants*, però m'anyoro y no puch
 ferhi més: demá al primer tren m'entorno cap a Eu-
 ropa.

POZNANSKY.

Que fi, que ben educat y que pulcre es en el llenguat-
 je en Chirigotas, quan no beu.

Mirin, mirin l'angelet cóm diverteix als seu lectors:
 "¡Ayer le vide!

Vide al *tuerto* Milhombres paseando por la Rambla
 entre dos chicos larguiruchos.

Aquel *escripulo de individuo* parecia un punto en-
 tre dos paréntesis.

Y no sólo lo parecia sino que lo era.

¿Qué más *punto filipino* que ese chiquitín de la casa?

No conocí a los que iban con él ¡Acaso dos discipu-
 los suyos a quienes estará educando para el *timo del*
portugués!

Milhombres al pasar, me miró sonriendo, pero con
 escama. No me guiñó el ojo, porque le es material-
 mente imposible.

¿Y a qué fin viene el Chirigotero a hablar de ese *re-*
nacuaajo?

Pues porque le *vide*. Ya sólo me voy acordando de
 esos an igos y *companys* cuando los veo pasar.

Ya lo sabes, *Tuerto*: si quieres que te deje en paz,
 no te presentes ante mi vista."

Tuerto, Milhombres, *escripulo de individuo*, *punto*
filipino, *timo del portugués*, *renacuajo*.

Jo no sé, pellejo del diastre, d'ahont et treus aques-
 tos *xistes*.

De tot sabs treure partit. Estás un moment *seré*,
 veus a un dels nostres y aixó ja't serveix per fer la
chirigota mes graciosa. Els castellans ja teniu prou
gracejo de natural, però lo que es tu ets prodigiós.

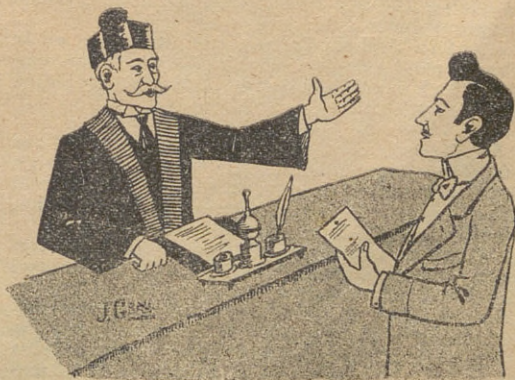
Et felicito, Daniel del Mam, y que Deu et dongui
 molts anys de vida y bon tou de galdas.

¡Ah! Celebro que el dimars estessis bo. Sempre es un
 consol per la familia.

Se'ns comunica de La Garriga, que en aquella lo-
 calitat el joch del *burro* es coneix actualment per l'
hipparion.

Del *burro senzill* en diuen *Odon*, y del *burro doble*,
Odon de Buen.

LLISSÓ DE MINERALOGÍA

EL CATEDRÁTICH: — ¿Qué es la plata?

L'ESTUDIANT: — Un metall que... no's troba a la but-
 xaca d'un servidor.

El *rey de copas* el nomenan Doys y a la *sota d'oros* se li dona el nom d'una coneguda *perdida* d'aquesta ciutat.

A veure, senyor Manzano, si comunica instruccions, indicant fins a quina hora es pot jugà al *hipparion*.

Y consti que'ns dirigim al Governador civil de la província.

Fem aquesta salvetat perque tenim entés que a un senyor, empleat a la estació de La Garriga, se'l coneix ab el nom de Manzano, perque sempre tracta de regular las horas de joch. El motiu d'això diuen que es perque el tal Manzano te molt mala sort y el fan *Odon de Buen* moltas vegadas.

En moltas farmacias hem vist un anunci, escrit en italià, que diu aixís: *Siero per la cura della tuberculosi*. De primer moment dubtàrem de si feya referencia al diari del carrer de Lauria, encara que per rahó de salut ja fa temps que li convindria arrastrarse per las farmacias; mes al fixarnos ab que, si no entenem mal l'italià, es tractava de tubérculs, y no desconeixent

—*Los policias que irán á Barcelona serán jóvenes y solteros y lo menos mal parecidos.*

En vista del telegrama qu'em insertat aquí dalt

la mar de noyas solteras van anarlos a esperar.

l'afició que l'aludit te a conservar las trumfas, ja casi no'ns capigué dubte.

Aquet ens va desaparèixer del tot, al veure en la part superior del anunci, grabada ab tinta negra, una pessa de cinch centims, escut heràldich del periódich del *perro chico*.

La Perdida en el número corresponent a dilluns (edició del matí) publica un article en el que fustiga las corridas de toros en termes tan extremats com may ni gú'ls hagi sentit ni de llavis del senyor Avila, president de la Comissió Abolicionista.

Segons l'articulista, la que califica de *juerga nacional* es un espectacle immoral, ni higiènic, atentatori a la dignitat humana, embrutidor, etc., etc.

Se declara a més en l'esmentat article que las ressenyas de las corridas de toros "no debieran tener cabida en el periódico formal. El debe ser amparo de las buenas costumbres y fustigador implacable de las malas. El periódico es el vehiculo rápido de la inteligencia y no el reclamo solapado del vicio."

Mes avall se demostra ab dats històrics que

"Esta fiesta es una fiesta monárquica y no nacional como se ha venido confundiendo lastimosamente. No debiera llamarse si se quiere deo'ver á la monarquía lo que por derecho histórico le corresponde."

No cal dir que en el mateix número de *La Perdida* publica l'acostumada revista de toros del diumenge, la que després de tot no es cap contrassentit perque en *La Perdida* es cap *periódico formal*, ni ha desaprovech may l'ocasió de manifestar els seus sentiments monarquics quan li ha convingut, pactant ab els cacichs dinástichs y fent conxorras ab els governadors, sobre tot en época d'eleccions.

Llegim ab la consegüent estupefacció.

"Los propietarios matritenses

MADRID 1.4.45

Mañana se reunirá una numerosa representación de los propietarios de esta Corte, con objeto de aprobar la colocación en las fachadas de sus casas de unos soportes los cuales son destinados al sostenimiento de consistentes barras de hierro, por medio de las que pueda efectuarse la mudanza de los inquilinos por medio de los balcones de los pisos, con lo que se evitarán muchas molestias y desperfectos en el mobiliario.

De aprobarse el proyecto se solicitará seguidamente la correspondiente autorización de la Alcaldía, para poder comenzar las obras.

¡Mirin que lo que no s'acut als madrilenys no s'acut a ningú!

¡Y nosaltres que'ns creyam ser tan intel·ligents en materias de construcció, encara no se'ns havia acudit la pensada d'aquets soportes!

No cal dir que'ls constructors madrilenys seguit els procediments *en vigor*, pera col·locar cada una d'aquestas consistentes barras de hierro a la cornisa, han ràn de construir una bastida per jantla desde baix al carrer y no altra cada cop que hi hagi una muda de casa, pera col·locar-la curriola.

Un'altra de las ventajas d'aquet *novissim* sistema es la de que proporciona un gran be a la petria: ara calculin ab la falta de práctica del personal de las administracions de mudanzas, si causarán de calaixeras al carrer, ab lo que podria succeir molt be que una d'aquestas anés a tocar al cap den Sagasta, o en Romero, o d'aquell imbècil que va estar par a "El Día" aquell "¡Muera Ca-

taluña!"

Nada, que ara resulta que a Espanya no hi han més *cràneos privilegiados* que'ls dels inventors d'aquet *original* sistema de pujar els mobles per la fachada.

En el banquet celebrat al Tibidabo en honor del duch dels Abruzzos, l'Odon de Buen va tenir un *parler* d'erudició literaria. Axis que va saltar el primer tap de las ampollas del xampany, va exclamar enfàticament:

Cosas veredes, buen Cid, que farán hablar las piedras

El duch y els marins que l'acompanyavan, no quedarse escruixits de l'erudició del il·lustre descomodor del *Hipparion garriguensis*.

Després, un cop va haver begut y ab excusa d'haver a fer certa necessitat, va retirar-se del saló, pera sentir tocar l'himne real italià ni la marxa real espanyola, sent imitat a mitjas pel representant de *El perro de las cloacas*. Y diem a mitjas perque'l tal representant, al sonar els primers acorts de la marxa real, no cobrir-se tot d'una al devant de tothom, sense esperar

ELS MEMORIALISTAS DE LA VIRREYNA

—Escolti, ¿que son a fora?
—En Sagasta els ha cridat
perque li posin en *llimpio*
aquello del Concordat.

Alto un cop hagués sigut fora del saló. Aixó era lo
beuet i lo que hauria fet una persona de modos,
d'on els convidats y molt especialment els extran-
gers que hi havia al local, mereixían major conside-
ració que la que suposa l'acte de cobrirse al devant
d'ells sense més ni més.
Tal vegada digu' representant de *El eco de las*
cloacas que si va cobrirse va ser només pera protestar
de la marxa per lo que te de *real*. Però aixó son ex-
cusas de mal pagador, donchs també es *real* l'himne
natiu y va escoltarlo pacientment.
Ademés, ja que *El eco de las cloacas* fila tan prim
en aquestas cosas, lo que havia de fer era no enviar
un representant al acte, dedicat al cap y al últim a
su Alteza *Real* el duch dels Abruzzos, fill del *Rey*
madrin: del home en quin honor s'havia tocat més
de vegades la mateixa marxa origen de
la protesta.

En Lerroux ha anat a Madrit a veure al Sr. Moret.
No compreném perque *El Amigo del Pueblo* no
pugó firmar la *nómina* a Barcelona o en *donde se*
hace.
Ell s'estalviaria feina y a la *clase obrera* sempre
li costaria més baratet mantenir *redentor*.
Peró, qué hi farem? Cosas d'Espanya.

Al dueny del *Café Suís*:
Alguns concurrents al acreditat establiment de la
Casa Real, se'ns queixan de que en ell s'hi recullen
tants o molta part dels toreros que han sigut expulsats
de los cafés de Barcelona que s'estiman una mica.
Proposém que l'amo del *Café Suís* tindrà en compte
el bon nom de l'establiment y farà lo que creyem que es
lo més oportú: ordenar als dependents que no serveixin a
cap d'aquets tipos busca rahons.
Peró, si el ocoregut fa pochos días al *Café Espanyol* pot
servir d'exemple.

Una gran noticia pera *El Liberal en Barcelona* que
sabém com se la pendrà.
El Shah de Persia, durant la seva estada a París, s'ha

fet partidari del catalanisme ¿Y ha proclamat las ex-
celencias de las Bases de Manresa? dirán vostés.—No
senyors: sinó las d'un plat fort que no's va cansar de
menjar y fins va demanar la recepta:

Suprêmes de volaille a la catalana

Es un triomf lilegitimament guanyat pel Comitè-
Catalanista-Separatista (!) de París y pel cuiner del
"Elysée-Palace-Hôtel."

Senyors de *El Liberal*, a pendre tila.

Diu que'l Dr. Pittaluga
busca'l mosquit virulent.
¿No podria presentarli
al senyor Odon de Buen?

Sembla que lo succeit al carrer de Sant Joseph de
Sans ab motiu de la colocació de banderas catalanas,
se deu als bons oficis del Barberillo el qui, per lo vist,
considerant que a n'aquella barriada ja n'hi há prou
ab la seva barra, s'ha proposat acabar ab todas las de-
mes, mal siguin de Ilustrina.

Hi há qui diu que lo que vol el Barberillo es fer mé-
rits perque'l nomenin baró, seguint la experiéncia que
li ofereix el de Viver, el qui no va fer més ni menos
pera guanyarse la corona de balas de vidre.

¿De qué'l podriam fer baró a n'en Grañe? Jo le'n fa-
ria de Córdoba.

Ho diém perque oficialment no se li coneix més pro-
pietat que la de la *mesquita*.

El Barberillo, encés d'amor per la seva patria *chiqui-
tina* (Sans) s'havia proposat dotarla d'una mena de
The Thimes que defensés els interessos morals, ma-
terials y particulars de la barriada y d'un tinent
d'alcalde, que ja es defensar.

Tot ho tenia a punt de solfa quan—¡oh desilusión!—
al disposarse a formar el cos de redactors entre 'ls
seus adeptes del Ateneu, va trobarse ab que cap sabia
d'escriure.

Y aixó que l'Ateneu es un centre d'ensenyansal
De *Enseñanza libre*.

O sino que ho diguin las vegadas que ha sigut
posada al escenari del Ateneu aquesta producció del
género infimo.

A Manresa tenen un alcalde que no se'l mereixen.
Ara darrerament, ab motiu de la festa major, va
donar las dimisórias al predicador que debía fer els
sermons de la esmentada festa, per haverlos preparat
en llengua catalana.

Peró lo millor del cas no es aixó, es que l'alcalde
república-socialista de R. O. no creu en sermons ni
catalans ni castellans, malgrat lo qual s'ha permés la

LLÓGICA DE CAFÉ

—Per que's mata treballant la geat? Per descansar
després de gust; *luego* el matarse treballant es un
gust.

—¡Vayal

llibertat de ficarse en atribucions que no son de la seva competencia.

¿Qué diria 'l senyor Fius y Palá si l'autoritat eclesiástica d'aquella ciutat tingués la pretensió d'exigir que'ls debats en las sessions d'aquell Ayuntamiento es fessin en llatí?

Lo que després de tot no fora molt exigir perque qualsevol ciutadà hi te dret a demanar que l'administració municipal vagi *llatina*, més que més quan respecte aquet punt la de Manresa deixa forsa que desitjar d'ensá que hi manega las cireras l'amich dels Junoy y dels Bonafulla.

La *afición* está que no hi veu de satisfacció per haverse dignat el Duch dels Abruzzos assistir a la corrida de toros donada diumenge passat a las Arenas.

Diuen que l'ilustre foraster va entusiasmar-se tant ab l'espectacle, que va expressar desitjos de conservar un estoch, havétseli regalat el del *Gallito*.

Nosaltres trobém molt posat en son lloch aquest entusiasme del Duch per las corridas de toros, per la mateixa rahó, particularisant-la, que va donar un músich italià de la gran consideració ab que tractava als espanyols: perque si no fos la barbarie d'Espanya, Italia seria la darrera nació del mapa.

Els que han extremat més els obsequis al Duch dels Abruzzos durant la seva estada a Barcelona, han sigut els regidors empollats per *La Perdida*.

A la *cuanta* aquets fulanos cultivan una mena d'especialitat del republicanisme: el de la oposició única y exclusiva a la branca borbónica que regeix Espanya; aixó sense perjudici de que s'enfadin si un periodista poch correcte, però més conseqüent que ells, se posa 'l barret al sentir l'himne espanyol que pels *perdidos* no es més que un himne dinástich, lo que a nosaltres tant sens endona.

Diu que hi há senyors que's queixan perque venen els gegants, donchs ja'n tenim prou y massa ab els que aquí's fan tot l'any, com per exemple aquell noble que ara's va tenyir la sanch y es un baró (ab b de burro) del *safreig* anomenat.

El *Barberillo* veient que a la curta o a la llarga haurá d'acabar per saltar del Ateneu de Sans del que n'es senyor de *horca y cuchillo*, está fent tots els papers de l'auca pera conseguir que la nova Junta que's nomeni sigui del seu bras pera que li permeti sinó de dret de fet, seguir manegant las cireras d'aquella casa.

Actualment compta al esmentat objecte ab personalatge de tanta suposició com el senyor Fran-*isquet* del Blanqueig que no te més aspiracions que ser de la Junta y un manvá que com té'l nas molt gros, deu haver orolat que dintre del Ateneu hi fan falta molts panys y claus de sistema perfeccionat per quin motiu pensa guanyarshi la videta.

Pera garantir el triomf de semblant candijatura el *Barberillo* ha fet entrar al Ateneu una pila de socis nous, entre'ls que hi figuren tota la *burocracia* (els burots) de la barriada.

Per aquet procediment es segur que la nova Junta podrá passar... encara que sigui de matute.

Publicacions de "L'Avenç": "Abrégé de Grammaire catalane," per R. Foulché-Delbosc. — "Butlletí bibliogràfic".

L'obra de M. Foulché-Delbosc es una Gramática Catalana ab tots els ets y uts, en la que s'estudia ab gran fonament las qüestions gramaticals que tan joch han donat entre'ls conrenadors de la nostra llengua.

Naturalment, el punt de vista del autor es el de la colla del "Avenç", que, errats o no, son ben segur els que ab més fe y d'una manera més seriosa s'han ocupat del assumpto.

Per aixó y pels coneixements adquirits per M. Foulché-Delbosc en els seus estudis particulars, el llibre resulta interessantíssim, com ho resulta també l'arrer volum, publicat també per "L'Avenç," del Butlletí Bibliogràfic català que edita la casa y que tanta atenció ha obtingut per part de tots els que's preocupen de literatura catalana.

"La vida del camp". — Segona edició del poemet bosclich popular de D. Ramón Masifern.

L'èxit d'aquesta obra s'explica perfectament, donchs s'hi tracta de tan bona manera als pagesos, que es de suposar que a molts pagesias del nostre país dehas cuytar a adquirir un exemplar de l'obra. Jo, «menor», si fos pagés, l'hauria comprada totseguit Pro com que no ho soch, me limito a felicitar al senyor Masifern per la publicació de la segona edició de "La vida del camp."

"Estudi històric, artístich y arqui-*er*tònic del monastir de Sant Pau del Camp, d'aquesta ciutat," escrit pels senyors Feu y Monfort.

Es una obra que casi tota s'en va en títol, donchs no arriba a ser de gaire més tamany que un llibret de fumar, ab la desventajada de no tenir encara tanta fulla. De totas maneres, se llegeix ab gust y's veu que los seus autors han es'udiat ab amor el monument arqui-*er*tònic de qué tractan.

MEME

MACOS Y MICOS

MACOS: A. B. F.; *Pep Roch*; F. V.; J. G. T. (Blanes); *Zig-Zag* — A. G. F.; C. O. B.

MICOS: *Tótil*; *Cisquet de la Rita*; *Aycaram*; *Mate*; *las-Kallandú*; J. M.ª R. M.; *Un farinayre*; *De la modernista*; *Raeta*; R. A.; *Un arrel de boig*; *Sint*; *Un xiquet de Valls*; *Tururull*; J. Aragonés bis; J. P.; J. Roaset; *Maitas*; J. C.; S. F.

—R. A.: No van ni'ls treballs literaris ni'ls dibuixos; R. P.: ¿Es a dir que la seva enamorada no té *cori*? ¿De qué la volliat? ¿De porchs? Ll. M. A.: Per l'Almanach no serveix; pel cistell y gracias; J. V.: No estém per *quebrats*. Aquets problemas envihats a casa Clausolles; J. P. R.: Està ben escrit pero no té pel *carácter* del nostre Almanach ni del setmanari; P. M.: Lo que'ns envia es molt vell; *Butibamba*; *Anira*; *Lo dels epigramas*; *Pa Brot*: Es lo que's mereix y lo que li doném. J. A. B. (Blanes). Las poesias están bé, però més ens estimaríam que fossin festivas, donchs *Son* género sério ja'n tenim prou per l'Almanach. *Son de pussa*: Aceptats els *carvers*; pot enviarne un altre série. Lo demés no vá; X. Z. B.: Prenguis per vosté els que diém a n'en J. A. B.; R. A.: Els pseudònims y títols que diém que figuren a la secció de MACOS, corresponents als autors quins treballs s'admeten; en l'apartat de MICOS lo que's refusa y en el párraf apart indicat per un guió s'hi consignan els autors als qui s'ha de fer alguna observació particular. ¿Ho te entés? *Moisès* apart: Està bé d'idea però'ls versos son molt incorrectes; *Un lleydatá*: Tindrém en compte lo que diu; gracias per l'avís. Ll. M. C.: El seu treball d'aquesta setmana vulgareja; *Mi Assech*: Pot anar bé se ventshi, que si no s'ha d'alsar fins que hagüem desxifrat la *xarada* que'ns envia en te per estona. M. T.: No sabem qué'ns conta però si que podém dir que de lo que'ns envia es publicable. *Albertet de França*: Vosté comprendrá que si hagüessim de retrobarren tota la vida y miracles d'aquest tip, may anbaríam; *Un de Reus*: Mirarém d'aprofitarlo. P. C.: Gracias per las noticias que 'ns dona.

(Quedan cartas per contestar.)

Concessionaris exclusius

ROLDÓS Y C.^a

Rambla del Centre, 37

SECCIÓ DE ANUNCIS Administració especial
pels anuncis

37, Rambla del Centre, 37

GRAN REGALOals senyors lectors de ¡CU-CUT
MAGNÍFICA PRIMA

per la «SOCIEDAD DE ARTISTAS ESPAÑOLES» que conta per éxits la publicació de totes sas oleografias, i objecte de continuar sa brillant galeria, ha reproduït pel mateix procediment el gran quadro

LA VERGE DE LA MERCÉ

original dibuix del sabi pintor, Director que fou durant molts anys de la Escola de Bellas Arts de Barcelona

CLAUDI LORENZALE

que passà a Barcelona el 8 de Desembre de 1814, havent mort el 31 de Mars de 1888. Fou mestre de Fortuny, y aquet dibuixar varias vegades que may s'havia apartat dels consells que li donava LORENZALE, afegint que «sota de las figuras estavan las lliçons del célebre mestre.» En efecte; en el seu quadro «Aparició de la Verge de la Mercé» demostrar que no tenia rival en el dibuix y en la inspiració mística. El colorit se deu al eminent pintor GIMENO, i s'ajusta perfectament apropiat a l'hora misteriosa y poética en que's va realisar la milagrosa aparició.

ASSUMPTO

L'Aparició de la VERGE DE LA MERCÉ en Barcelona a Sant Pere Nolasc, Sant Raymond de Penyafort y el Rey D. Jaume el Conqueridor.—Es la primera y a la vegada magistral representació a la oleografia de la sublim obra realisada la nit del 1 al 2 de Agost de 1218. En aquells temps els moros feyan continuas correrias als paisos cristians, apoderantse de personas y bens. Els mars estavan infestats per barcos piratas que apresonavan gran número de cristians; las circunstancias eran terribles, creixent cada dia el número d'esclaus. A Sant Pere Nolasc, sant Raymond y D. Jaume, els anaven extraordinariament que's perdessin tant crescut número de cristians, y demanaren fervorosament al cel, genolls en terra; els inspirés un medi pera la redenció dels cristians.

De prompte s'illumina l'atmosfera per màgichs resplandors y veuen assombrats que la emperatriu dels cels corona, coronada per legions de àngels y apoyada per etereus núvols, dient: «Res podeu fer més grat al meu Fill y a mi mateixa que fundar una Ordre ab el titol de NOSTRA SENYORA DE LA MERCE, pera la redenció dels cristians i destruyren el captiveri dels infidels.»

Sant Pere, Sant Raymond y el rey Conqueridor quedaren de prompte presos de gran astorament, però després se sentiren en son cor una flama que'ls impulsava ab celestial ardor a executar lo que havia manat la Reina. El dia 10 del mateix mes y any D. Jaume va imposar el hàbit a Pere Nolasc, colocalint sobre'l pit el Real Colom, y el bisbe D. Berenguer de Palau la Creu Capitular, formantse ab las dos insignias el distintiu de la nova Ordre que fou confirmada pel Papa Gregori IX en 1235. Aquesta Ordre, gloria de Catalunya y d'Espanya, va redimir als milers de captius escrivint la seva historia ab páginas d'OR.

La preciosa oleografia de LA VERGE DE LA MERCE que oferim als lectors de ¡CU-CUT! es de 92 centimeters d'alt per 64 d'ample, y a pesar de ser una obra de mèrit superior y el seu valor real de 30 pessetas exemplar, s'ofereix als lectors a aquest setmanari per l'insignificant cantitat de pessetas 3'50, sempre que s'acompanyi l'adjunt cupó. Sense cupó 10 pessetas.)

CUPÓ PRIMA**LA VERGE DE LA MERCÉ**

SOCIETAT D'ARTISTAS ESPANYOLS

..... exemplars,

Representants: Senyors Roldós y Companyia

Rambla del Centre, 37.—Centre de Anuncis

fins el 30 d'Octubre de 1902

VAL

¡CU-CUT!

INSTRUCCIONS

Tallis el cupó y acompanyant pessetas 3'50 s'entregarà un exemplar de LA VERGE DE LA MERCÉ, en la Rambla del Centre, 37,—Roldós y Companyia. Es indispensable la presentació del adjunt cupó pera adquirir la preciosa oleografia.

NOTA.—Els senyors suscriptors de fora la capital, que desitjin adquirir la oleografia que oferim, deuen ferla dirigir a casa del representant que indica el cupó, y de no sérios-li possible, poden dirigirse als Srs. Roldós y Companyia, Rambla del Centre, 37, Barcelona, incluint baix sobre certificat, 4'50 pessetas, en lletra de fácil cobro o en giro mútuo, y la será enviada franca de ports, d'embalatge y certificada. Se suplica que'l nom y direcció siguin inteligibles.

ESTRENYEMENT

Se crea ab els CONFITS COLORETS de S. JORDI, que sense fumar produïxen un assienament natural diari. Una pesseta a la botiga de Farmacias y Droguerias y Rambla de las Flores, número 4, Barcelona.

DIPOSIT GENERAL FOTOGRAFICH

de Ramón Olaguer Feliu

PLASSA REAL, 4.—PASSATGE MADDOZ, 6

Aparatos fotogràfichs y accessoris de totes classes. Productes químichs pera la fotografia. Placas y papers de las marcas més acreditadas.

Laboratori y galeria a disposició dels aficionats

Es el millor dels savóns per sa economia, perfúm y puresa.

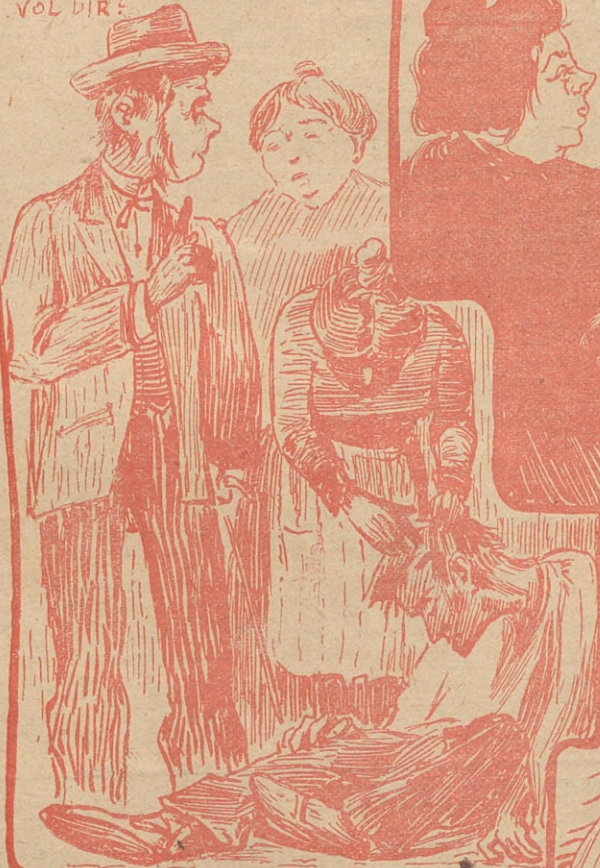
No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la

pastilla. DROGUERÍA DE JOAN FERRER Y TORELLÓ, PORTAL DEL ANGEL, 2

Brisas del NILO

FILOSOFÍAS

PER MI AQUEST HOME TE
UN PERNOSTRICH RESERVAT
VOL DIR?

- LA GRAN ESPATLLADA DE PIT, EL MOY ULL-PRES
EL XICH...
- ¡¡¡ DITXOSA LA MARE QUE NO HA TINGUT FILLS!!!

MIRA MOY QUE QUI NO TR'BA
LLA NO MENJA
- MENO: TAMPOCH
TINCH GANA

- MIRA QU'ES VERT EL MAR!
- SI JA HO DIU LA CANSÓ AL VERT.
... AL VERT... EN LA INMENZA LLANURA DEL MAR

ESTRELLA